

De anländer med buss. En gråmosig massa av mänsklighet. Över asfalten ligger morgonluk och nyvaken vända. Det är något visst med det världsliga just där i övergången mellan sömn och vakenhet. Hur många stadier passeras när vi somnar in och hur många när vi åter väcks? Är där några uppenbara skiljelinjer, kan man med säkerhet framhålla någon självklar markör för graden av påstådd deltagande medvetenhet kontra upplevelsen av kvardröjandet i det egna drömsjälvet till vilket andra aldrig når? Flera av dem som nyss stigit av bussen ser ut att fortfarande befinna sig i ett tillstånd av dvala. Ögonens krumma tystnad, nackens monotona böj, den djupa näst intill komatösa andningen och de släpande stegen. Måhända är det de nyss avstigna som ännu inte synkroniserats med omvärlden eller kanske är det faktiskt så att den materia vi har att förflytta oss genom genererar ett högre motstånd just under morgontimmarna. Jag vet inte.

Själv har jag tänkt försvinna ut genom svängdörren. Vid det här laget van att lämna skeppet när alla andra är på väg ombord. Men det är något som håller mig kvar. Upplevelsen i mötet med den tysta tunga människomassan får mig att sitta ned en stund precis innanför dörren. Till en början låter jag bara blicken glida från det ena tomma fästet till det andra. Riktningen, ansiktena, textilierna, rörelserna, väskorna, tystnaden, en del existenser sammanbitet fokuserade andra till synes mer bortom och svävande på sin väg in i byggnaden.

Efter en stund upplöses den i mig så invanda bilden av människor i framåtskridande. Ut ur den allt mer uppluckrade verkligheten kliver så alla dessa ben. Människornas ben fungerar som en slags katalysatorer för hela min organiska uppmärksamhet. Kropparna förblir intakta men det uppenbara i benens betydelse och deras inbördes rörelsemönster blir den betraktelse som i detta nu helt och hållet uppfyller mig. Hur märkliga är inte dessa två ledade pinnar vilka ömsom trippar och ömsom vaggar oss fram genom tillvaron? Ja, titta där... den lille mannen med sin rullande gång, hans kompakta överkropp som väger från sida till sida - gagojnk gagojnk... och se kvinnan där som struttar fryntligt med sina knickande höga steg - klicketiklack klicketiklack, hennes övre delar verkar hamna i otakt, hårsvallet vajandes i en riktning och den korta jackan i en annan. Där... ytterligare någon vars ben verkar utföra själv förflyttningsmanövern utan att ens nudda marken, framförandes tillhörande överkropp i samma kontrollerade behärskade form – freeeeze.

Så väller de in genom dörren. Det ena paret efter det andra. Ben, ben, ben. Ben inlindade i jeans, i ylle, i trikå och i polyester. Det är utan tvekan benen som driver allting framåt i denna stund. Ben bärandes sina bördor av torsos i ytterplagg och medföljande armar i stelnad vinkel eller i sväng. Ben, ben och ännu fler ben upplyftandes och transporterandes alla dessa humaniösa behållare av vardaglig melankoli och svärta. Benpar vilka med en sådan självklarhet balanserar dessa stundom så fragila kärl av längtan och väl dold lyskraft. Hur är det möjligt? Jag ser benrangel i tingeltangel. Det metafysiska frågetecknet inneslutet i en vandrande maskin av kött och ben. Av kött och ben, ben, ben.

Så segar jag mig med viss möda ut genom dörren, över asfalten och in i den mot hemmet avgående bussen.

Mellan dörren och bussen tillryggaläggs vid varje avslutat arbetspass en sträcka på cirka trettio till femtiofem steg av normallängd, något fler eller färre beroende på på vilket sätt benen bär och i vilket tillstånd jag för övrigt befinner mig i. Den normala steglängden och utfallet av densamma kan alltså sägas variera beroende på min för stunden mer eller mindre medvetna känsla av vakenhet och uppmärksamhet. Kanske är det så. Kanske inte. Kanske ska jag bara försöka låta bli att tänka på det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ulrica rydin med Poeter.se id #35431 innehar upphovsrätten